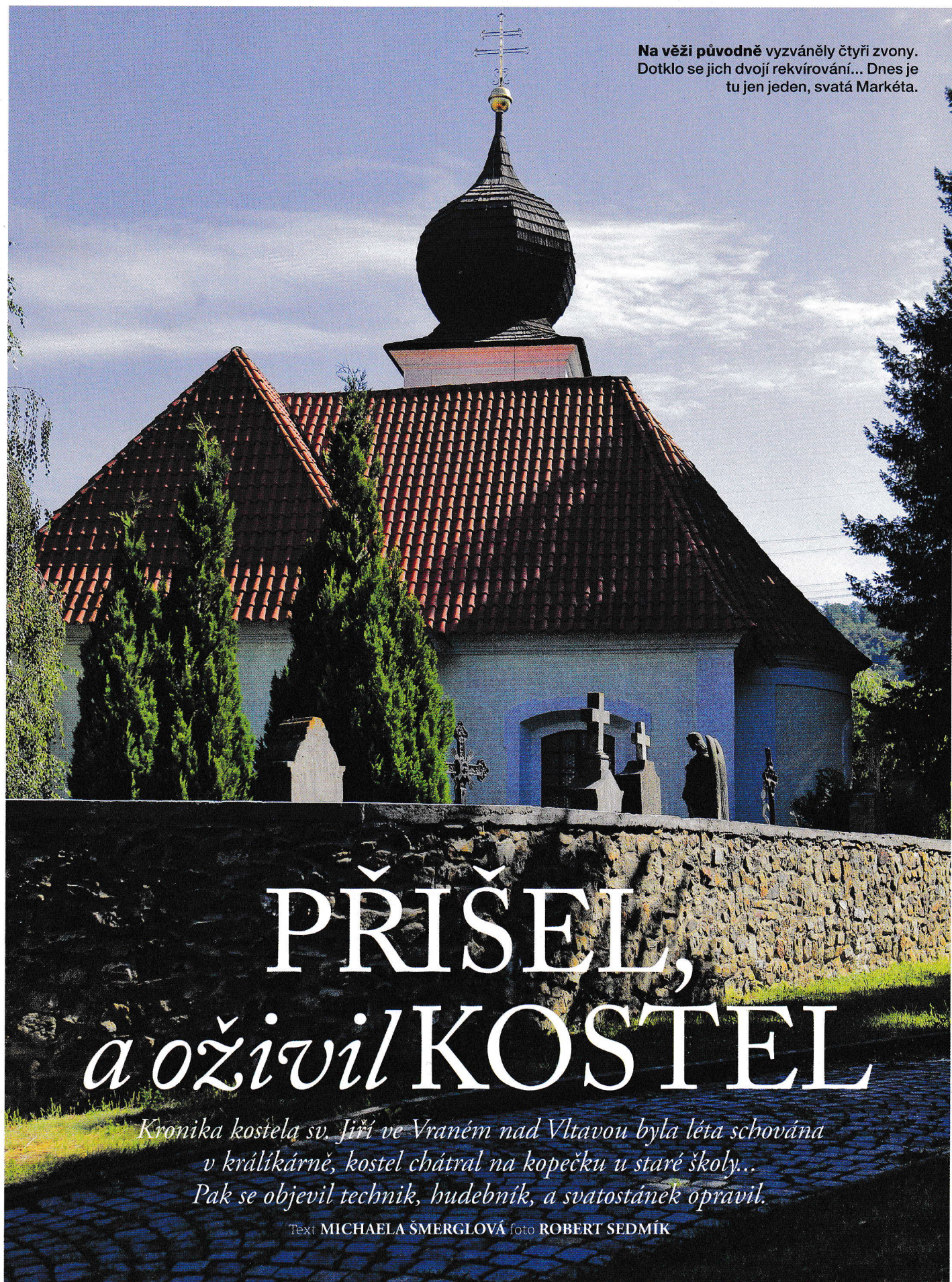

Na věži původně vyzváněly čtyři zvony. Dotklo se jich dvojí rekvírování... Dnes je tu jen jeden, svatá Markéta.

PŘIŠEL, *a oživil* KOSTEL

Kronika kostela sv. Jiří ve Vraném nad Vltavou byla léta schována v králíkárně, kostel chátral na kopečku u staré školy... Pak se objevil technik, hudebník, a svatostánek opravil.

Text MICHAELA ŠMERGLOVÁ foto ROBERT SEDMÍK

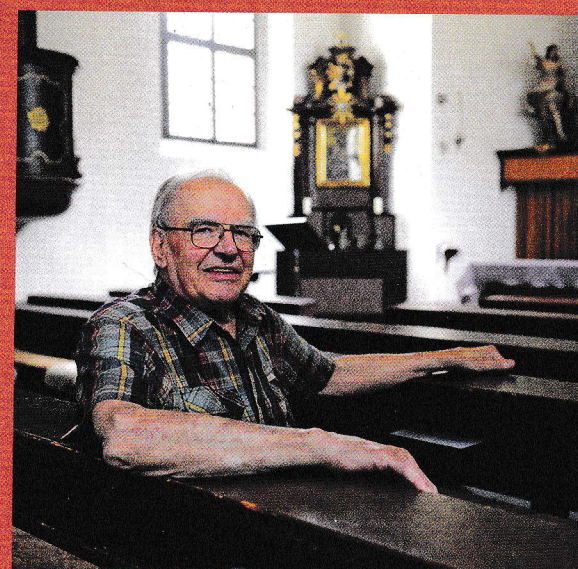
Z ošuntělého kostela a márnice se zásluhou aktivit a snah jednoho muže vylíhnu skvost. Září do dálí!

V rané se stalo inženýru Alfonsu Limpouchovi domovem roku 1961. Po promoci nastoupil do zdejší vodní elektrárny... „V tom kostele byly pokřtěny naše dvě dcery i syn,“ říká muž, který budovu zachránil téměř před demolicí, což skromně zamlouvá. Kostel si zamiloval a roku 1972 v něm začal i hrát na varhany.

KOSTEL, DRUHÉ DOMA

Že zbídačený vranský svatostánek začal zvolna opravovat, má logiku. Je křesťan, od čtyř let chodil v rodné Plzni ministrovat v kostele P. Marie Rů-

žencové „U dominikánů“. „Zažil jsem, když pro strýce kněze přišlo ve čtyřiačtyřicátém gestapo a v jedenapadesátém ho zase zavřeli komunisti,“ krčí rameny mimo jiné bývalý zastupitel Vraného i letitý šéf zdejšího chrámového sboru sv. Jiří... Jeho snahy v kostele začaly drobnostmi, a jelikož je technik, skončily obnovou kostelní bání, kde pomáhal už i jeho syn. „Když se začala v kostele objevovat plíseň, bylo zásadní odkopat zeminu od vnější zdi a položit dlaždice,“ popisuje Limpouch první větší akci, která se odehrála roku 1971 a již inicioval se zdejšími lidovci (místní organizaci založil r. 1969). →

Dirigent i varhaník

Alfons Limpouch byl odmala věřící a do kostela chodil. O ten ve Vraném se naprosto nezištně postaral, navíc v něm i hrál. U „jeho“ svatostánku je také starý hřbitov, kde se léta nepohřbívá, ale... „S panem farářem jsem se domluvil, že mě a moji ženu tady mimořádně pohřbí. Už tu máme hrob. To pro mě bude největší dar... Ale ještě mám doma nějakou práci,“ připouští s dávkou jemné ironie.

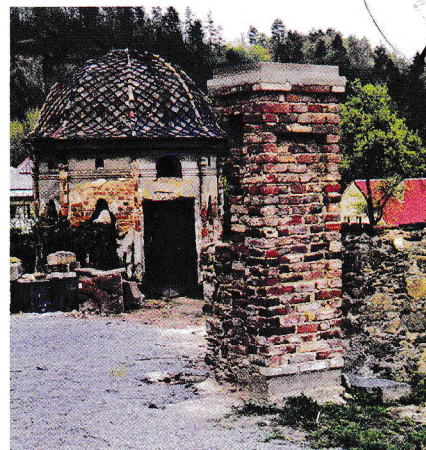
Chatrná kamenná hradba byla roku 1991 stržena a nově tu položili kabel pro vnější osvětlení kostela.

„Nebudu lhát, mám z kostela radost. On mi říká, že jsem nežil nadarmo. Kolik hodin jsme spolu strávili? Nevím!“ miní Alfa.

Boční vstup do areálu kostela (kulturní památky) a starého hřbitova.

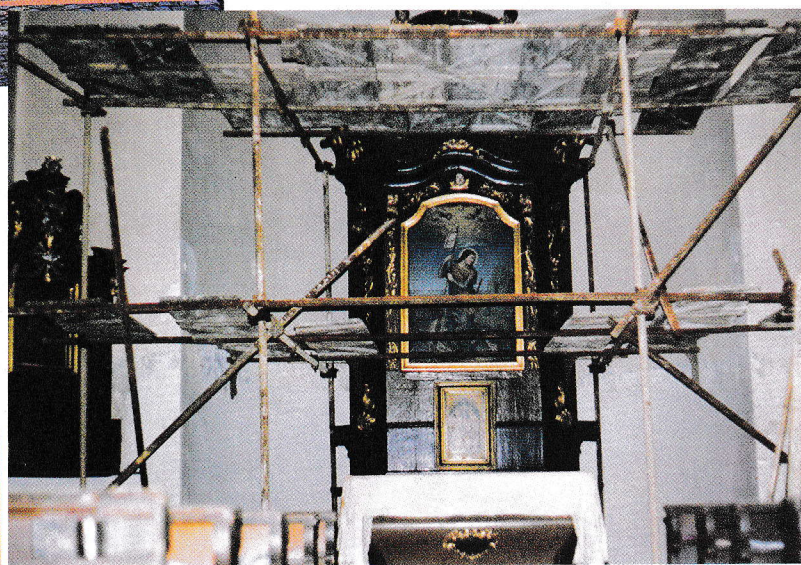

Tak zoufale poničená márnice už není... Je nová! V letech 2010–2011 dostala fasádu.

Tehdy „jeho“ brigádníci upravili i železné dveře u vchodu na starý hřbitov. Za pět let se začaly obnovovat varhany (změna dispozice rejstříků)... Kostel, gotická stavba s románskou apsidou a gotickým portálem, který vede ze sakristie do věže, doznal přestavbu na barokní v 17. století. Nic bezcenného! „Na řadě věcí jsem jen pomáhal, řídil je farář a platila církev, obec, pak stát,“ brání se ovacím muž, který pro kostel vyrobil i okenní mříže, opravil krov či zábradlí ve věži, upravil vstupní vrátka ke hřbitovu, má na triku spoustu svářečských a zámečnických prací... „Šlo o drobnější věci,“ tvrdí a odemyká kostel. Že k němu směřoval i finanční příspěvky, nezmiňuje. „Mě holt baví dělat rukama,“ přiznává s nadšením a nestrojenou radostí.

RODINA? MUSELA...

Přehled prací na sakrální perle Vraného prozrazuje, že hlavně při nátěrech na báni se podílel nejen syn Vít, ale už i vnoučata Markéta a Matyáš. „Mám radost, že se přidali. Co jim zbývalo, když já už lézt do výšek moc nemohl,“ směje se Alfons, zvaný Alfa. „Často tu osobně pomáhali odborníci, moji skvělí kamarádi, třeba stavař Ing. Antonín Anděl z firmy STAV-SERVIS,

Interiérové úpravy oltáře. Obnova nátěru kazatelny, výmalba kostela r. 1995.

spol. s r. o., při práci tak byla fajn atmosféra,“ míní s douškou, že ke kostelu patří márnice. I tu zásadně pomohl zvelebit a donedávna kolem sám sekal trávu. „Rozdíl od chvíle, kdy jsem sem prvně vstoupil? Všude vidím svou práci,“ krčí rameny. Teď té velké moc není, ale přijde. Na ni našel nástupce, inženýra Marka Dobruského. „Přebírá zvolna starost o kostel, mně už je 87 let! Asi sem ale ještě zajdu, minimálně nainstalovat a rozsvítit betlém, taky na mši a pak se najdou nějaké drobné úpravy,“ říká a z jeho hlasu je jasné, že dítě-kostel se neopouští. 🐣

Báň se opravovala už roku 1986 a poté 2013. Tenkrát se komplet měnilo i její pokrytí a byl pozlacen kříž na vrcholu. Nahoře vždy stál někdo od Limpouchů...